

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Kondor Jenő

OKTÓBER BÁRSONYA

Udvarom
bársonya a rózsza

sovány gerezd
pöttyös levél:
szőlőtőke sántikál botjával
nagyapám felé

csillag-filléreket
perget az ég

kályhám melegében
szunnyad a kezed
este van
október

még jó
veled

2019/5 135. szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Habos László

Metamorf vezeklés

Lelked időtlen nyírfaágán
vakító ezüsfényben
smaragd zöld levélként rezgek.
Távoli sóhajok hullámaival
ébreszt a hajnal, s ítél,
néma sikoly zuhanásom.
Mint szent újszülött, pőrén
vergődöm a kietlen éden porában,
vad ordításom senki sem hallja,
szabadságom metamorf vezeklés.
Lelkem árva, arcom sebzett,
elbukott megváltók időtlen képmása.
Nem kérdezek, s nem felelek,
könnyezve ölelem a nyírfa törzsét és
hallgatom szelíd szívverését.

Szitkok szállnak

Szitkok szállnak ma ősz fejemre,
mert nem látom kékjét a mennynek
bűneinkkel karcolt egeken,
mert nem látom az alkony lángját,
vértengerben a napkorongján.

Szitkok szállnak ma ősz fejemre,
mert nem értem az ígék szavát
keresztáldozatnak hatalmát,
mert nem érzem a titkok súlyát,
szent irgalomnak nemes útján.

Szitkok szállnak ma ősz fejemre,
mert nincsen közös nevezője
a lelkembe írt egyenletnek,
mert nem félek és lelkem szabad,
s leomlanak mind a nagy falak.

Leomlott katedrális romjain

Leomlott katedrális romjain
lépkedek, keresve elhagyott
parazsat, hogy nehéz sóhajom
olthatatlan lángra lobbantsa,
s fényénél tudásra leljek,
jelre, megjövendőlt feladatra,
mert örök az út, s a zarándok
lelke halhatatlan.

Lehetnék

Lehetnék akár szőlőszem,
ottfelejtett dércsípte fürtön
naptól színezett aranysárga,
édes, mint szerelemre éhes
szűz forró csókja, vagy savanyú,
jégverte megalázott,
felmagasztalt, megszentelt vér.

Lehetnék akár harmatcsepp,
magányos titkot rejtő tükör,
nagypéntek alkonyán
bűnbánatra megszentelt idő.

Ne ítélj...

Ne ítélj,
mert majd megítélnek
sárból gyúrt gyermekeid,
kik ma még félnek,
szolgálnak gyáván, türelmesen,
remélve csillogó jussot...
De nézd csak üveggyöngyeid,
törött darabjai új útra vezetik
tékozlóknak lépteit.

Radnai István

RÍMEK RÉMEK TEMETŐK

még szinte látom a lángoló halottakat
a civil arcra bukott rég vagy hanyatt
a ködből de szépen bontakozott
a szabadság aratott halált hozott

a szabadság nyakában nyűg
idegen lánctalpak alatt nyög
az ember hisz a nyugati isten hiteget
szít bennünk égő rőzse-hiteket

pedig a vágy mint vaskályha ég
hője túlhevíti az emelet tüzét
hol bomba-virág nyílik vagy akna
hosszú lapát-csővével rakja

moszkva és biztatja hitszegő
amerika igazi arca jön elő
esővel kevert véres arcú tócsa
a dollár emelkedett már azóta

s befűtött mozdonyként remeg a tőzsde
nem katonát csak segélyre töltve
és a segélyt az áruló a zsarnok
árulja nekünk halottnak minden sarkon

hiszen nem éltünk mécsünk vacogott
a temetőkben is a halál aratott
ágyúzó választ kapott minden puska ... ágyúszó?
gyerek-gerinc nyaklott a tusra

s hogy virul növekszik a szabadságszobor
szivarra gyújt s a zsebünkben kotor
illúzió szabadság köztársaságot kiált
míg a valóság fillérekért a sarokra kiállt

szinte látom lángok merednek az égnek
az istent pörkölik s angyszárnnyat tépnek
a pehely párnákba kell és selyempaplan
míg a torony súlya alatt összedől a paplak

kondulni sem érnek ma rá lélekharangok
az elnök s főtitkár ma reggel talán bagzott
és teher alatt szuezen nőttek meg a pálmák
szabad nyugat ma is szégyelld az orcád

még szinte látom a lángoló halottakat
a civil arcra bukott rég vagy hanyatt
a ködben de szépen elveszett
egyenlőség bizalom szeretet

még szinte a mécseken látom viszont a lángokat
halottak napja után negyedike torkolattűzet tartogat
és piros a vér a pesti utcán pesti srác
drog és csalódás ma amit csinálsz

koldulni részvényből hamis tüzet rakni
híd és bokor alatt reszketve lakni
reszket a bokor madárka szállott rá
s a fagy szele lerázza nemsoká

ez lett hát kilencven a boldog epilógus
amiért a kisfogházban igazak teste lógott
eljött értünk mennyország savanyú képében
amit nem tiltott a kapzsiság szemérem

még szinte látom

*

Radmila Markovic

Semmi sincs rendben

Fagyos időben a lélek fázik, nincs kedve semmihez sem, rendületlenül küzd önmagával, az idő megáll, lélegzet sem kell neki, télnak hidegét a hótakaró festi fehérre, végtelen tisztaságba bújik a reggel.

Indulok a munkahelyemre, megszkott útszakaszaimat magam mögé gyűröm. Ahol elhaladok, ismerős minden ház a lakóikkal egyetemben. Tudom, felkeltek, füstölögnek a kémények. Megfigyelem. Ahol szép fehér füst emelkedik fel az ég felé, ott fával tüzelnek, a sötétebb füst szénre is utalhat, ahol viszont szürkén, feketén gomolyog a füst, közben rettenetesen fojtó bűzt áraszt, ott mindenféle hulladéktól várják az éltető meleget. Nem mindenhol a szegénységről vigyorog a kémény, jól tudom, felelőtlen, környezetszennyező a lakók többsége. A tőlem pár házzal arrébb dűledező romhalmaznak is vannak lakói. Ott üresen tátong a kémény éhes szája az égre, de segítség sehonnan sem siet feléje, pedig hasonló kémények kiáltanak egymásnak: „Fázok! És te? Fázok! És te? Én is! Én is!” – hallatszik a felelet. Valami belefacsar a szívembe, de folytatom az utam.

A velem szembejövők köszönnek. Köszönök. Hirtelen fájdalmas sikoly hasítja ketté a csizma alatti hó csikorogását. Megfordulok. Gombolyaggá csavarodott télikabátból se láb, se kéz nem virít, de a fájdalmas nyöszörgés jól hallat-

szik. Visszafordulok. Ki fekszik a hóban jajszóval az ajkán? Odasietek. Ismerős szempár fájdalomtól meggyötörten segítségért epekedik.

– Fel tud állni? – kérdezem tőle.

– Nem – szűrődik fogai közül a fájdalom.

– Mije fáj?

– A karom, és a lábam.

Közben a házból kikukucskál egy fiatalasszony. Megkérem, hívja az egészségházat, segítség kell.

– Emeljük fel – mondta az asszonyka.

– Ne bántsuk. Rosszat tehetünk neki.

Hívja már az orvost, és egy pokrócot is adjon.

Nagy kinnal megérkezik az orvos, a nővér és a sofőr. Legtávolabb megáll az orvos, nézik mindhárman a szerencsétlen hol sóhajtó, hol a kintől vinnyogó hangot kibocsátó asszonyt, végül is a nővér hozzá lép, mond neki valamit, majd visszafordul. Erélyesen oda szól az orvosnak.

– Gyere már! Segíteni kell ennek az asszonynak. Te meg hajts vissza az egészségháza, indítsd el a mentő autót, hiszen szükség lesz rá.

Szájában füstölgő pipával nagy akszamétosan az orvos is megközelíti a beteget, ahogy elhaladt mellettem, rettenetes bűz csapta meg az orromat

De hiszen ez részeg! Hogy tud segíteni? Köszönöm szépen! Nem szeretnék a fájdalomtól meg-megvonagló test helyében lenni.

Az orvos rákérdezett, mije fáj, majd jól megvizsgálta.

– Legközelebb nézzon a lába alá, ha

már elindult otthonról.

Szerettem volna odamondani a magamét, de összeszorított ajkakkal tovább indultam. Ekkorra már pár férfi is ott termett. Tudtam, nem lesz probléma az asszonyt a hordágyra emelni.

Még kétszáz métert sem haladtam el a baleset helyszínétől, amikor üvöltésre rettentem össze.

– Ne bánts! Jaaaaaj! Neeeee!

– De az anyád....hallgass, mert agyon ütlek. Hova lett a pénz? Mondd meg!

– Nem tudom, ne bánts!

Csattanás, jaj hallatszik

– Ne hazudj, az Istenedet!

Kitárult a kapu, középkorú, telt testű, kócos hajú nő lélekszakadva rohant ki az utcára. Elrobogott mellettem. A férfi a kapuban megállt, még szófoszlányok jutottak el a fülemig, mint „rohadj meg”, „lopó”, „dög”.

Mi van ma? Mit jelentsen mindez? Valami van a levegőben? A háború óta a nincstelenségről és a stresszről is tudok, de ennyire talán nem mutatkozott meg előttem, vagy én nem vettem volna észre. Meglehet.

Folytattam az utam olyan óvatosan lépkedve, nehogy elcsússzak. Kóvályogtak bennem a gondolatok, meg a nem kívánt szavak is, mert becsületesen káromkodni megtanultam én is, nem akárhogy. Tudom szidni önmagam, a világot, meg a demokrácia szülte keserves lézengést az élet fonalát követve, meg azt sem hagyom ki, aki a TV képernyőjét kihasználva hazudozik össze vissza.

Ilyen hangulatban sikeresen a mun-

kahelyemre érek, kicsit késve, de a főnököm úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, pedig mindketten tudjuk: semmi sincs rendben.

*

Varga Árpád

lelki összecsapások

elmaradó kéjes elégtétel a gyökere
a tudathasadásnak

hisz ha nem vágthatjuk apró

lélek-miszlikre azt

aki szavával bánthat

frusztrálni majd nyomasztani

fog elvarratlanul

más gátlástalansága

az élet pszichopáták és

skizofrének súlyos

lelki összecsapása

ki tudja

ki tudja hány fát vágta már ki

törvények közlönyeikhez

ki tudja mennyi olaj ég el

slágerek terjesztéséhez

ki tudja hol bolyong tengeren

a tengernyi szemétkupac

ki tudja rólunk múltunk súlyát

egocentrikus létkudarc

*

Radnai István

KATONADOLOG

A százados letette maga mellé a tányérsapkáját, majd elnyomta félig szívott cigarettáját.

Eskü után betódulnak a látogatók a kantinba. Végre megölelhetik az anyák kopaszra csúfított csemetéiket. A fiút, akit eddig éjszaka betakargattak, vagy ezt már elhagyták? Legtöbbjükhöz fülig vörösödve, a szülők után odalép egy-egy hajadon, karton ruhában, a lak-tanyaudvaron pokoli meleg volt.

Aki nincs nekivörösödve biztosan húga vagy nénje a felserdült legénynek.

Csorba Vince egyik lábáról a másikkra áll, senki nem vár a terem ajtajában csak a karszalagos ügyeletes. Nagyon új a társaság, rendnek kell lenni. Vincének elmege a kedve az evéstől és az ácsorgástól. Talán engedélyt kérne a távozásra, neki senki hazait nem hozott.

A látogatók elmennek, a katonák majdnem a kapuig kísérik őket. Csorba Vince nincs köztük, a Ragyással beszélget az udvaron. Ragyújtanak. Holnap eltávozás, ismét megkaphatják a kimenő ruhát, nem sokkal különb, mint a gyakorló, de cipő jár hozzá, akár ma is. És ködvágó helyett sapka.

Mindenki fegyelmezetten veszi át a kötelező óvszert, csak ezután kapja meg a nyílt parancsot. Különösebb tanácsokra nincs szükség, mindenki részletes eligazítást kapott az alapkiképzésen. Végre ma nincs csak sorakozó, a csuk-

lózás elmarad!

Csorba Vince Ragyással lép ki a kapun, nem ismeri a várost, bajtársának vannak tapasztalatai, ide jár dolgozni. Nem tanult tovább, minek, a segédmunkához nem kell diploma! Ilyen és hasonló magasröptű eligazítást kapott Otthon, a kocsmában.

Kiléptek a kapun. A talponállót a restből választották le. Az Utasellátónak ilyen kisvárosban nincs sok forgalma, alig van leszálló utas. A gyors meg sem áll. Apja lehetne az az „ingadozó közép-paraszt”, aki mellette áll, előtte kirakva három fél cseresznye. Krumpli-szeszből. Ez a véresen komoly következményekkel járó megbélyegzés a termelészövetkezeti tagság elutasítására vonatkozott. És ingadozott és nem írta alá a belépési nyilatkozatot, elbeszélgetésre hívták. Többen nem éltek túl ezt a beszélgetést.

Később vicces tartalmat kapott, annyira beivódott a köztudatba ez a kifejezés, ingadozó középparaszt!

Olyan érzése volt valahányszor belépett, hogy bármelyik az apja lehetne.

A városban, mint búcsúkor, nagy tömeg. Fiúk és lányok, általában párban, néhány középkorú. Biztosan házaspárok. Pereces járkál közöttük nyakában a tálcájával.

A sarkon egy civil szotyolázik.

Az egyenruhát látva öntudatlanul lépést tart a kopaszokkal, fincogtatja őket, vagyis ugratja, megszokta öregkatonakorából. Ami tegnap múlt el felette. Kiderül, hogy éppen tegnap szerelt le Kukutyinban, ez az első szabad tavaszi napja.

Besodródna a kocsmajtón, de nem maradnak sokáig. Még korán sötétedik, a kimenő 22 óráig szól. Ki kell használni az időt. Talán mozi? Nem, a kultúrából elégük van. Levetítették nekik a gázálarc használatától az atomtámadásig a rak-táron lévő összes tekercset. Meg némi politikai szemináriumot is tartottak. Ennyit a kultúráról.

Szabadon járni-kelni, ez legfőbb vagyuk.

A katonák a lányokat méregetik, de azok szóra sem érdemesítik őket, idegenek! Egyébként is, mellettük terem két-három helyi legény. Azonnal megfogja tömör karjukat, a lányokét persze és bicskatekintettel méregetik a katonákat, mert ide csak idegenek vonulnak be. Ez nem helyőrség.

*

Valami sétányra keverednek, amely a hősi emlékmű mellett nyíló utca folytatása. Fasor, most bomlanak ki egyes fák a levelek. A többi még feketén tárja ki ágait, kérő mozdulattal, az ég és a napsugarak felé. A nap pedig feltartóztatlanul közeledik a láthatárhoz. A lámpák pislognak már. A városka széle felé egyre ritkul a közvilágítás. Vidám fiatal pár jön szembe. Fiatal? Nem, középkorúak – egy újoncnak öregek. Egymásba karolva jönnek, langyos az idő, nem igrkeznek.

A három férfi elállja a párocska útját, kötekedve körül fogják az asszonyt. A férj szorosan melléje lép. Felemeli a kezét – elhárítólag. Megcsillan a jobb kezén a karikagyűrű. Az asszonyka első-

pad és igrkezik magát kicsire össze-húzni. Olyan kicsire, amennyire csak lehet.

Megpróbálnak kitérni, de itt, ahol két lámpa kiégett, nincs kivilágítva az utca, a félhomály van, majdnem sötétség. A fák szinte alagutat képeznek. Nincs fenn a hold, a csillagok útját elállják a bontakozó levelek. Oldalt fű, vagy virágágyás. Egy házhely, bekerítetlen. A katonáknak mindegy, nem is figyelnek arra, hogy magánterület-e? Kutyaugatás távolról. A telek kissé elhanyagolt, bozót burjánzik, senki nem irtja.

Amit Csorba Vince virágágyának vél, tulajdonképpen sarjadó gyom. Meglöki az asszonyt. Két társa megragadja a férj mindkét karját. Ragyás szabad kezével behúzza neki és még egyet. A férfi kitépi a karját, a tapasztalt öregkatona elgáncsolja.

Ragyásnak sosem volt menyasszonya. Egy sánta falubeli lánnyal ugyan összejött néha, de ez a nő mindenkié, egy feles és megvan.

Csorba Vince, megszorítja az asszony derekát. Felvillan előtte Juli arca. A hűtlen! Valami dühvel elegyes állati vágy tölti el. Bosszút akar állni a világon!

Az asszony megszédül. Gyereket vár, későn ment férjhez. Már a földön vannak. Csorba Vince elfelejtkezik a zubbony zsebében lapuló óvszerről és a kiképzésről. Nincs menetfelszerelés, bakancs, őrmester. Csak rohampálya. Csorba Vince sincs. Nem érzi az asszony hajának illatát. Zihál. Az asszony elájult. Tehetetlen.

A férj két fogát kiütötte Ragyás. Az arcához, vérző szájához kapna, de valami erő nem engedi, az öregkatona hátulról átkulcsolja és befogja a száját. Fáj. Se mozdulni, se kiáltani nem tud.

Csodálkozik, hogy húséges felesége nem is sikoltozik, nem hív segítséget. De ugyan kit, három jól megtermett fiatal, nagyra nőtt kamasz ellen? Egy lélek sem jár arra. Az emlékművön túlról zene dübörög. Dobszó és rezesbanda hangja fonódik egymásba. Ezt csak a tudatának a maradéka fogja fel, vagy fel sem fogja. Az asszony nyüszít egyet.

Csorba Vince és Ragyás helyet cserélnek. Az asszony már kapálózik. Ragyás bemázol neki, megint elhallgat. Megint elájult.

*

A kórházi műtő előtt magába roskadva ül a férj. Még mindig nem tolják ki az asszonyt. Vár. Tulajdonképpen nem is tudja, hogyan kerültek ide. Az agy védekezik, órák esnek ki a tudatából, mintha ennyivel megrövidült volna az élete. Vagy meghosszabbodott. Mert megállt az idő. Vagy rohan? Robog, mint a mentő, amit kihívtak hozzájuk a járőkelők a Fő térre?

Fehér és zöld ruhás alakok mennek el mellette, egyikük kijön, a másik bemegy. Melléje lép egy ápolónő, de rá sem néz. Mivel ügyeletes orvos is benn a műtőben, vizet ad a férfinak, injekciót nem adhat. De minek is, a beteg csendben van.

Hajnalodik, valami szemüveges, köpenyes ember jön ki a műtőajtón,

leveszi a maszkot. – Alszik – mondja a férfihoz kicsit lehajolva, hogy lássa az arcát. Majd hozzát teszi gépiesen – Elvetélt. Tudta, hogy terhes a felesége? Volt...

*

A laktanyaudvaron karikás szemű katonák sorakoznak, a kopaszok, vagy harmincan lehetnek. Felsorakoztak, a századparancsnok ellép előttük, mellette botorkál a férj. Fél szeme is bekötve, de a másikkal annyira figyel, szinte fáj! A legényeken ködvágó.

– Pihenj, sapkát le, akire rámutatok, kilép! – Mindnek eltávozása volt.

A férj tanácstalan, harminc egyforma bábu. Harminc kopasz fej. Egyik sem néz a férfi szemébe. Kifejeztelen tekintetek. Visszafelé megint elhaladnak az egység előtt, a férj szeme előtt karikák táncolnak. Fejek, kopasz fejek.

*

A százados rágyújt, miközben a civil a kapu felé indul egy öregkatona kíséretében, akit az ügyeletes adott melléje. Nem tudja, megkönnyebbülést érez-e, hogy nem kell jegyzőkönyvezni, hiszen nem bizonyosodott be az, hogy a sokadalomban az ő egységének a katonái teheték-e? Szégyelli magát, a tehetetlenség érzése tölti el.

Túlestek a szembesítésen? Bízík abban, hogy nem az ő egységétől? Bár a most bevonultakat még nem volt ideje kiismerni.

Még látja a férj alakját, ahogy bizonytalan léptekkel kilép a kapun és eltűnik a

szeme elől.

Bemegy az irodába, leül, lerogy egy székre, nehéz pillanatok egy parancsnok életében.

Két évig kell ennek a társaságnak – és a városnak – a szemébe néznie!

Rágja a cigarettáját, beleszív és elsziszeg egy vaskos káromkodást. Példát kell mutatnia a beosztottjai előtt, nem láthatják rajta a gyengeség, az érzelmek nyomát sem, nem árulhatja el magát, mert akkor oda a tekintélye.

A százados feleségére, a családjára gondol. Felfordul a gyomra, alig tudja visszatartani.

Elnyomja a félig szívott cigarettát.

*

Habos László

Karcolja lelkem...

Karcolja lelkem a sok idegen szó,
mit fiad ajkára adtak
álszent hatalmasok,
hogy ne kérdezzek, ne kételkedjek,
csupán akolba terelve féljelek.
Sóhajaimmal töltssem meg a kelyhet,
s hittel véssem sziklakőbe
alázzatom jeleit...

Karcolja lelkem az olthatatlan vágy,
az utat fiad hagyta rám,
keskeny ösvényt,
melyen a vándor hazatalál.

Kun Tibor

Csillagok közt az égen

Ő járt már a
Földön
És járt már
Az égen
Most mégis
Ő ragyog a
Legfényesebben
A csillagok közt
Az égen

Emlékeket rajzol
Néha keserűt
Néha szépet
De Ő dúdolja
Nekem a
Leggyönyörűbb
Dalt e földön
És az
Égen

Megmaradt idő

Elfogy lassan
A mondanivaló
Így lezárom Neked
Széliden versemet

A tópartra vetem
Ki megmaradt
Időmet

Árnyékát nézem
Lelassult
Szerelmünknek

Németh Dezső

ÉJI FÉNY SÖTÉTBEN

Gondolatok Ötvös László verses kötetéről

(Megjelent Dr. Ötvös László PhD. tudós
lelkész és költő Éji fény sötétben c. kötete.)

Ha belépünk Ötvös Laci bácsi lírai világába, nem a nagy katedrálisok, templomok fényét látjuk, hanem egy kicsi meszelt kápolna meghitt természetes egyszerűsége emel bennünket magasra. A profán térből átlépve a szent térbe belénk sugárzódik a lelkünkre fókuszált szeretet, de nekünk, akik Laci bácsit olvassuk, adnunk is illik, még pedig azt, hogy megértjük Isten üzenetét: hogy nemcsak a profán világ anyagelvűsége a lényeg, hanem szellemi valónk az elsődleges, ha emberek vagyunk.

Szerénység és szolgálat meghatározó jelenségek verseiben. A szerénységet többek között ezek a sorok is igazolják: *>Nagy költő nem lettem, / tán nem is akartam./ Óh, szegény poéta?/ „Annak” meg születtem!<* Az Isten és az ember szolgálata pedig az egész kis verses kötetén végigvonul.

Korunk emberét már-már Freud tudattalan énje vezeti a látszat boldogság felé, mert a boldogság helyett a boldogulást választotta, amely a szenvedély és a hatalom béklyóit kötözi reá. Ide illik egy Vergilius idézet: *„Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo”*. (Aenies: 7. 312) Értelmezésem szerint: *Ha nem hajol meg a menny, Akherónt forgatom föl.* Tehát fölkavarja az alvilág félelmetes

folyóját, pusztulást zúdítva mindenki másra, ha nem hajol meg előtte az Isten. Ezzel szemben Laci bácsi az Isten titka című versében 1János 4:4 levele alapján írja: *„Nagyobb, aki benned van, mint ”Aki” a világban van!”*

A Károli Szent Bibliából a teljes idézet így hangzik:

„Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat, mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az a ki e világban van.” (1János 4:4.)

Az Isten titka c. vers az Isten nagyságát így érzékelteti: *„Isten van egy csepp vízben,/ a tenger pedig Istenben...”* *„Emberként egy-egy ”csepp”/ Isten által ember lesz!”*

János apostol a hamis tanítók felismerésének titkát a szeretetben látta, mert *„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.”* (1János 4:8)

A kötet verseiben az Isten ember is; az igaz Jézus Krisztus, vagyis a Messiás (görögül a Messiás Krisztus). Az ember-cseppek sokasága alkotja Istent, hiszen Isten saját képére teremtette az embert és az asszonyt. (1Móz 1:27.) Egy Istentől való "csepp" van az igaz emberben is, és így lesz *„Nagyobb, aki bennetek van, mint ”Aki” a világban van!”* Az Istentől elforduló gőgös ember képes mindent felforgatni (természetet, társadalmat, tudományt), csakhogy kiélhesse anyagi-hatalmi vágyait.

Az Isten titka című versét egy másik versében Isten végtelen titka címűben így fokozza: *„Atya - Isten,/ Fiú- Isten./ Lélek - Isten,/ Szentháromság/ Egy ilyen Isten...”*

A magyar keresztény mitológia valamiféle politeizmus, amely az ősi sumér mítoszokban gyökeredzik? ENKI sumér isten, akkád nevén ÉA: földisten, akár ÉL isten a föld teremtetője. Az ugariti panteon feje ÉL, akiben a héber ÉL - ELÓHIM isten forrását kell látnunk. ÉL fia BAÁL - BÉL: ÚR. Babiloni isten MARDUK = BÉL. Babilon pedig Nimród birodalmának kezdete Sineár földén (1Móz 10:10), Hunor és Magor apja a magyar ősi eredetmítoszban.

Tehát joggal következtethetünk arra, hogy az Atya: ENKI- ÉA- ÉL isten sumér eredetre vezethető vissza! Az Atya fia pedig Jézus Krisztus. Több forrás is említi (pld. Jásár könyve, Énók könyve), hogy ÉL Isten (ÉL többes száma Elóhim) leküldi a fiait a földre, hogy tanítsák az embereket mindenféle tudományokra. ÉL fiai földi asszonyokat vettek feleségül, akik a Biblia szerint óriásokat szültek. (1Móz 6:4.)

ÉL Isten az emberség és a szeretet istene, a héber szinkretizmus alakját összemosta Jahve sivatagi istennel, aki kegyetlenül bánik el az általa bűnösnek ítélt emberekkel.

Érdemes felfigyelni arra, hogy a Biblia két teremtetés történetet ír le: 1Móz 1-ben az Isten (ÉL) végzi a teremtetést, azonban 1Móz 2:4-től kezdve az ÚR (Jahve) újból teremt mindent. *(Fordításokban ÉL- Elóhimt Istennek, míg Jahvet Úrnak fordítják, de az ellentmondás feloldására az Úr Isten nevet is használják.)*

Az Atya mítoszi eredetét, aki Jézus Krisztus apja, ENKI- ÉL Istenben kell látnunk? Itt még érdemes a BÉL isten névre

asszociálni, amely több magyar település névben még napjainkban is megtalálható. Ez a rövid kitekintés tehát azt bizonyítja, hogy Laci bácsi költészete telítve van gondolatébresztő sorokkal.

És álljon itt ennek bizonyosságára az Emberi kérdések című rendhagyó szabad verse:

Emberi kérdések

Atyám, Istenem
azt mondtad: Legyen!
Növények, állatok,
emberek, bárányok,

hegyek, virágok...
S íme valóságok!!!
Az emberi összevisszaság
kisebb erőt vár Tőled,
hogy legyen emberi rend???

Fiad szava hangzott,
bánkódtak bűnéért?
Új ember született,
nyomban a létemért!!!

Gyönyörű a magyar csipke,
arany annak az értéke,
hisz Isten maga ihlette!

A rendhagyó vers kifejezést itt azért kell használni, mert a Teremtés magasztos tettei után, az emberi összevisszaság miatt, kisebb tetteket kell kérnünk Istentől, és eljön a megváltás („Új ember született”), az érdeknélküli szeretetidő, amikor isteni ihlet hatására készül gyönyörű magyar csipke. A harmadik

versszak hat szótagos sorai minden átmenet nélkül nyolc szótagosra változnak, ezzel hívja fel figyelmünket a költő a lényeges fordulatra. A teremtés és a megváltás munkájához képest, mi egy csipke? Az alkotó embernél minden, mert teremtésre csak az Isten képes, de a gyönyörű megalkotására az ember is képes isteni ihletével. Laci bácsi versei erről tanúskodnak.

*

Ötvös László

Gyermek arc ragyog

Édesanyja ölében
üldögél
a gyermeke,
mosolyogva nézeget,
rám vetül tekintete!

Isten arcára gondolok,
hisz hangzott egykor szava:
Megteremttem az embert
az isteni arcomra!

Nem felejttem a titkot,
egy gyermeki arcon át...
megy velünk a villamos, –
s „látom” Isten orcáját!

Míg halad a villamos,
másik arcot is „látok”,
ím Betlehem jászlában
egy gyermek arca ragyog...

Debrecen, 2017. advent

Isten kertje csodás

Isten kertjében sétálok,
rózsák lombjait vizsgálom,
az illatok bódítanak
s a poétai dalt hallom...

Isten kertjét megcsodálom,
a gazda titka fejtörés.
Közel vannak a fák, füvek,
meglep a testvéri érzés?

Egy kis virág arcát lassan
ravaszul, jól eltakarja,
a testvére szép mosolya
jelzi, hogy az estét várja...

Ajándék és üzenet

Az újságok
kimaradtak
a zsebemből!

A szeretet
nem távozik
a szívemből!

Elküldjük az
írásunkat
szeretetből!

Ne essünk ki
sohasem a
szívetekekből!

Debrecen, 2018. dec. 24.

Radmila Markovic

VÍZI VILÁG

Kék ég peremét vette ölébe a tenger,
egymáshoz bújtak, mint babájához az alvó gyermek.
Báránylevél csobbanva hullámokkal úszik a vízen,
halak hada gyorsan siklik a korallerdő felett,
majd táncukat járják saját dallamukra, csendesesen.
Csatlakozik a mosolygós delfin család, hirdelve hirdeti:
elragadó a vízi világ, itt egy teknőc, ott egy kagyló,
a levegőben sós illattal szálló sirály szárnyával integet,
a part felé veszi az irányt, ott elégedetten megpihen.
Part és tenger, elválaszthatatlan testvérpár,
egymástól soha el nem válnak, így lesz teljes a láthatár,
egyik mozdulatlan, másik hozzá siet, ha jön a dagály,
hozza a: kagylót kicsit, nagyot, amely mindig csobog.
Egy pillanatra állj meg ember, a vízi világ neked üzen.

A jelen és a múlt dala

Felfrissülést hirdet a kis patak,
kavicsról kavicsra csobbanva halad,
azt hiszi útja örökös kacaj,
nem sejtí elnyeli a nagy folyam.

A természet rendje mily csodás,
összhangban a szépséggel a vidámság.
Az idillbe belefér a brekegő hang,
úgy rémlik már sokszor hallottam.

Patakban úsznak a ficáncoló halak,
a végzet Istene ítéletét kimondja,
ember kezében pecabot, damil és csali,
aminek sajnos nem lehet ellenállni.

Kóborló gondolatokat hoz felém a szél,
messzi tájakról énekel és mesét mesél,
mindent megszépítve tömné tele a fejem,
a TV-t utánozza, engem nem csap be.

Inkább kicsiny patak vizébe lépek,
nekem az itthoni keserves életem az élet,
igyekszem biztosan kavicsról kavicsra lépve
vágyamat dédelgetni, de ugyan minek.

Semmi sem változik
igazán, felkel a Nap
hajnaltájt,
szürkület után
felváltja a Hold,
nap mint nap az élet
rám hajol.

Tőlem nem messze
hangtalan
náddal tarkított patak
mossa a partot,
nem kérdez semmit,
csak lassan csobog.

Tanúm az életem,
nem tudom,
mikor változtam meg,
bú nélkül elfogadom a
jelent, mert
szép maradt
mindkét szemem.

BÚCSÚ HALÁSZ IMRE KÖLTŐTŐL

A Lant, Kis Lant irodalmi folyóirat tapasztalt idős írói, költői lassan mind elhagynak bennünket.* Most Halász Imre távozott költőink közül. Sorolhatnám az ilyenkor szokásos közhelyeket, de nem teszem, mert ezek az emberek nem hálnak meg; csak az elfelejtett emberek halandók, de ők alkotásaikban örökké élnek.

Halász Imre 2017-ben, amikor Ágoston László író társától búcsúzott, akihez több mint 46 éves barátság kötötte és kenyeres társának tartotta, így írt: „Összejártunk, mint egy nagy család. Majd vénülve a levelek jöttek-mentek. Az egyik verseket vitt magával, a másik novellákat hozott.” ... „Utolsó rendeztes találkozás: helyettük a segítőkész, bíráló légkörű Lant folyóirat oldalai voltak. Felnevelő műhelyünk lett.

Amikor kéthavonta megérkezett, én a Te novelláiddal kezdtem itt, Szigetszentmiklóson, Te a verseimmel a Rákos mentén. Figyeltünk egymásra, tanultunk egymástól.

Drága barátom, a 46 év további barátságra kötelez. Ha van túlvilág, majd folytatjuk Odaát.”

Ha ez így van, velem is találkoznak majd, és ha az égi LANT folyóiratban publikálni akarnak örömmel közlöm Halász Imre verseit és Ágoston László novelláit. Csak arra kérem Őket, hogy

alkossanak, és ugyanolyan hitelesen, szépen írjanak az égi világról, mint azt a földön tették.

Dr. Németh Dezső

főszerkesztő

**N. László Endre tanár, néprajzkutató, író-költő;*

Kondor Jenő középiskolai tanár, költő;

Dr. Born Miklós ügyvéd, író;

Dr. Domonkos János középiskolai tanár, író;

Dr. Rudnai Gábor középiskolai tanár, költő;

Ágoston László újságíró, író;

Halász Imre újságíró, költő.

Halász Imre

A SZENT CSALÁD

maga mos a mosógépük
maga olvas a könyv magának
dióbél király –, királyné
nejloncsirkét vacsorálnak

olyan kicsi tévéjük van
épp csak a világot látni
vekkerük se ezeréves
egyszer ha tud körbejárni

ha a Lottós rájuk zörget
hármásban futnak nyaralni
s szobakonyhas lavórjukban
kezd a tenger tavaszodni

1970

Lelkes Miklós

A Csend, mikor kőben van...

A Csend, mikor kőben van, ott – fogoly.
Sötét őrzője vele bent honol.
A külvilágnak hangja nem jut át.
Titok őrzi a foglyát, – s önmagát.

A Csend más lény, mikor a vízen él,
s arany kigyúl színezüst köntösén, –
akkor hang nélkül is szívig ragyog,
szívig lendít gyönyörű dallamot.

A Csend, ha fűben olykor elhever,
hallgató rétnak álmot énekel,
s egymáshoz ér fent fehér és a kék,
s ének álomból merít Messzeség.

Csend, amikor az erdő Csendje? Az
megállít itt-ott Téged, és maraszt.
Figyelj arra: mozdul-e ág-jelen,
s neszt küld-e át a kinyílt réseken?

A Csend szívemben, mint égő sötét,
úgy őrzi még a Szépség örökét.
Volt Fényt. Volt Csendet. Időt, mely alatt
sebbek voltak még tettek és szavak...

Ezt még olykor el is kiáltanám, –
de e világban hová lett Hazám?
Tolvaj népség mint volna Nép nekem?
S kőagyakban mint volna értelem?

S kőszívekben mint volna érzélem?
Ki Bűnt szeret, – lenézem, megvetem.
Ki lopott? Gőgös, – vagy gyáván lapul!
Lármás piaccsend. Hazugság az Úr.

Keresztet ácsol szegény Ács Fia.
Sajátját, s másét. Hol volt ős Hiba?
S Ó tűnődik-e: volt-e Betlehem?
S menekülés? Hit? Csillagszerелем?

Minden oda! A Felejtés az ok?
Földi mennyben röhögő tolvajok...
Az Ács Fia most Keresztet gyalul.
Sajátját, s másét. Más Isten az Úr.

S Betlehem volt-e? Ezt dönts el magad!
Trágyadomb tettek. Trágyadomb szavak.
Rozzant istálló. Bent bögő barom.
Hitvány, – hitvány, – de sajnálom. Nagyon!

(2019)

A vers szemedbe néz

A vers szemedbe néz egy múlt világból,
de a jelenben elfordítod fejed?
Babrálsz semmivel, látszat-gondolattal, –
elgörbültek a volt egyenesek.

Erkölcseiben oly görbe lett az ország!
Görbe szolgálhat és tolvaj görbe kéz...
S nem mondja ki senki, hogy görbe úton
hatalmat nyert hazugság oly merész?

A vers szemedbe néz egy múlt időből,
s csak bámulsz, bár világos, mint a nap:
miként egykor, Trianon-csapdaúton,
honfitársaid is kifosztanak!

A vers szemedbe néz, kérdez: – Magyar vagy?
Ember legyél, és – emberként légy magyar!
A vers – igazság. Múltadból kiált át:
– Bűnt és bűnöst ítéljen el a dal!

A vers – igazság. Nem hízeleg rossznak.
Tükrén Tudással úgy egyesül a Hit,
hogy érzed: ott isten feletti Isten, –
s világa csak Szépséget istenít!

(2019)

Németh Erzsébet

Valami furcsa dal

Harmatos álmok
szőke reggele,
s valami furcsa dal...
nem tudom kábulatomban:
hogyan rigó vagy gerle-e?
De szép, szép!
Olyan a hang,
mint letört csillagdarab
ha szívet ér.

Amit hallhatunk

Opálhomályban
árnyék-nyakkendő fák,
kontyos bokor-asszonyok
hallgatják kíváncsian
a fölzengető
reménydallamot:
cinege-szoprán,
gerle-tenor,
rigó-bariton...
A fakopács üstdobját
tücskök
hegedűje váltja,
és amit hallhatunk:
a koraesti őszi
legszebb operája.

Bevallom

Szótlan vagyok és törött,
mint diófaág a régi udvaron.
De hol az a ház
és az udvar?
Égbe költözött...

ahol fölsöpörve ragyog
a hűvös Hold körül,
de szívem már nem ugrál benne
virgonc szöcskeként,
s oly kevés az,
minek még örül...

Őszi sorok gordonkára

Ránk októberedett az idő.
Fakult kontyos felhőket
molesztál a szél.
Behúzott szárnyú emlékeink
arany lombokon
pihennek még,
de szállni készülnek
valami melegebb,
emberibb tájra...
e huzatos szívkamrák helyett
biztonságos fészket
lelni téli éjszakákra.

Elment egy asszony

Elment egy asszony.
Nem ma, nem tegnap,
már tizenöt éve.
S miért, hogy én,
ha eszembe jut,
ma is könnyezem érte?

Mert belőle vagyok.
Minden szépségem,
bűnöm és dacom...
Múlhatatlanságának
örök illatát
hordom magamon?

Farkas András*Automatikus írások - szabadversek*

Halottak napi automatikus írás

Burjonganak a temetők. Mint megannyi vakondtúrás. Lépj óvatosan, kiszáll a halotti lélek. Rá ne lépj. Szabad már. Mikor lesz Neked szabadság? Mormonganak a temetők. A sírok le-s-fel cikornyáznak. Ha lépsz, mindig gondold meg előre. Ne lépj soha emberfőre. Nem leszel magasabb. Csak magasabbnak látszol. Ki a másikon átgázol, reménytelen. Kocogjon fogad a temetőben. Majd ha mész szerelmi legelőre, akkor busásan megtérül. Koloncaiddal ne törődj, csak viharozzál. Emelt férfiasságod a nőnek kéj. Albumin, tojásból, vérből kivonva, bikromátokkal fényérzékenyítve régi fotóanyag. Az agyad kissé kalimpál. Szent Adorján, Szent Pál. Ez a természetes. Szabadság a földnek, szabadság az agynak. Automatikus írás. Mindjárt a tudatalattiból. Legyen tudatelőttes! A kognitív pszichológiához úgysem értett Freud. De írni jó automatikusan. Mert sepert szemetet nem találsz az agyban. Csak traumát, gyermekkorit. Komplexust, elfojtott bűnt. A bűntudat az egészséges ember sajátja. Engedd el magad. Húzd el a fátylat. Ott belül. S kiderül, mi a lét értelme, a vér fertelme, a szép rejtelme. A Szilas-patak csak zúg. Nem hazug, mint sokan. Mert kidörömböli: „Ez a víz, ez semmi, de mély árkokat vés”. Temetői sírgödröt. Kel a lélek fel. Temesd el a szépséget, még máskor is kell. Csak ne feledd, hova raktad. Mint kutya a csontot. A romlott életed bűze ez. Betűzene. A Szilas-patakból árad. A kipirított zsarátnok.

„Mosd le rólam az összes eltitkolt fájdalmam!”

Mártózz meg magad, feltételeid úgysem teljesíti senki. Legyen a folyódnál Szent János, tévedjen oda Krisztus, s jó nők csapatostul: a hét múza, a gráciák, a báj és a kellem képviselői, a háрпиák még szép szőke korukból, mit az emlékezet elcsúfított, bűzössé-bűnössé tett, s a nimfák is akárhányan. Segítsék megmártózásod s megtisztulásod. Legyen ott anyád, nővéred, összes szeretőd legszebb korában, a többiek úgylis kortalanok. Simogassák le rólad a gondot, tengeri szivacsokkal dörgöljék tested. És bűneidtől szabadulj meg végleg.

Spanyolcsizmát ide!

Kérébe ne törjete. Ne nyújsátok meg a testem. Karókkal teli kútba ne essem. Az ujjperctörést ne lessem. Vízpróbának alá ne vessetek. Előre megmondom, tanaim visszavonom. Nem forog, nem esik, ami nektek jól esik. Karóba se húzzatok. Inkább innen elhúzzatok. De van valami, amit szeretnék. Ha egy spanyolcsizmát felvehetnék. Kétezer Euró, mindjárt eladnám. Tanaim hirdető könyvem kiadnám.

Impresszió... Tengernyi festék

„Impresszió: a felkelő nap. Hát impressziónak impresszió! Biztos van benne impresszió. És micsoda kötetlen, micsoda merész kivitelezés. Még a tapétacsíkokat is gondosabban illesztik egymáshoz, mint ezt a tengernyi festéket.”

És a lágy szél csak hozza a tavasz illatát. És életöröm és gyönyör sugárzik mindenből, és nincs számunkra könnyörület, lehordja őket mind alja népnek a kritika, hogy merik a hagyományokat, a ragyamányokat, a szadavárákat, a kaszablankákat, a konvenciót, a kompressziót, a kommunizmust, a manierizmust, a klasszicizmust így félre rúgni, semmibe venni, mintha nem is lett volna. Elég ebből. Zeusz, te még talán vagy. Mert a Római Pápa az itt nem illetékes, csapj le nyilaiddal, nem lehet egy új kor: az Impresszionizmus.

Apollinaire: Képvrs

Sír a szökőkút is felettem.
Az éj lehull, Ó vérző tenger.

Most linearizárom a gyönyörű festményt.

Hát ez így is szép. Elandalít. S a kanyargó ívek szerelme sír. A galamb kiterjesztett szárnya. A szökőkút vizének varázsa. A nagy C és nagy Ó. Kivéresedik a kandalló. Komár a homár. Max Jacob erre nem jár. Szólamidó, zene ne tombolj. Megannyi csaj csak dorombolj. Szobádba bús homály derül. A ruha rólad mind lekerül. Szováta barlang, harang a gálya. A szolmizálás söprő dagálya. Szó véled háltni nem fog. A megmámosodott zsarátnok. Szomjas egekből szépség remeg. Szóvik álmodat a fellegek.

Németh Dezső

Csillagok találkozása

Néhány gondolat Szabó Tünde és Barcs János
Csillagok találkozása című verseskötete kapcsán

Nehéz a szférákba hatolni a csillagok közé; arra a magaslatra, ahol érzelmeink immanens világában a poézis csillagai találkozhatnak. A transzcendens megélése nélkül reménytelen az ilyen vállalkozás. Arisztotelész írja Poétika című művében:

„...nem az a költő feladata, hogy valóban megtörtént eseményeket mondjon el, hanem olyanokat, amelyek megtörténhetnek, lehetségesek a valószínűség vagy szükségszerűség alapján.”¹

Az eksztatikus állapot bűvölete szinte előidézi azt a revelatív jelenséget, amely mindent kinyilatkoztat: életet, szerelmet, titkokat és elrejtett mélységekig hatol. A csillagok találkozásában az a különös, hogy valójában két csillag sohasem találkozik, mert önálló pályájukat a gravitáció örökre kijelölte. De ha közel kerülnek egymáshoz melegüket, fényüket mégis átsugározzák, és úgy tűnik, hogy egymástól is ragyoghatnak.

Barcs János és Szabó Tünde Csillagok találkozása című közös verses kötetében van szikrázás, zsarátnok, füst és hamu, sokszor összekavart lírai képzelgések, homályos utalások, irodalmi közhelyek közül ragyognak ki az említett csillagok.

Különösen Barcs János néhány korai verse melegíti meg szívünket, amikor ter-

mészetes ihletéből fakadó sorait olvassuk. Egyik szép verse a Kiegett kemencénk, ezt követi a Lágú ütemmel című:

„Örök hangú lágú orgona/ szól kórusban, tiszta hanggal: –/s mikor lassan fogy a bora/ papunknak, – sír az angyal.”

Ráutalás az örök emberire egyszerűen, de mégis találóan és költőien, erőltettség nélkül. Még sok ilyen tartalmas verssel ajándékozott meg bennünket Barcs János költő. Meghatóan szépek a „Marika versek”, és a „Tünde versek” is helyükön vannak önmaguk között, akár Szabó Tünde versei.

„A régi tűz emlékparázs lett szívünkben./ Néma éjek/ csorbult szárnyát/ Isteni fénysugár karolta.” írja egyik szerelemtől túlhevített versében. A hitelesség megkérdőjelezése nélkül mondom, hogy gyönyörű lehet az időskori szerelem, de az ilyen versekről reális véleményt mondani csak nagy tapintattal és felelősséggel szabad, így a versek megítélését az értő olvasóra bízom.

Lukianosz szír filozófus Beszélgetés a táncról² című munkájában a költőről vagy a költészetről írta:

„a legédesebb és legszebb dolgokat sorolva föl, az álmod és a szerelmet és az éneket és a táncot”

Valóban: a költészetben az álom és a szerelem a legszebb, ilyen szép legyen az ébredés a „Csillagok találkozása” után, ha elolvastuk a sokszínű és sokféle színvonalat képviselő

verseket, amelyek az időskori szerelem lehetőségét sugallják.

¹Poétika. Irodalmi Könyvkiadó, Bukarest, 1969. 48. o.

²Kr. u. 200 körül, Magyar Helikon 1974. 744.)

Barcs János

Lágy ütemmel

Nincsen rég épülő világ!
Babérkoszorús víg öröm;
elhervadt minden olajág
sugárt morézva bőrömről.
Gyermekkori rétek között
gondom futkos a határon.
Nézem a fákat s ideköt
szülőföld, szerelem, álom...
Tamburazene muzsikál
lágy ütemmel: örök szózat.
Szívemben csárdást-ropó bál:
így csak egy tiszta szív szólhat.
Örök hangú lágy orgona
szól kórusban, tiszta hanggal: -
s mikor lassan fogy a bora
papunknak, - sír az angyal.
Lélekszárnyon égbe száll az
erdő, folyópart, s a füzes: -
s fut a bokornyáj zöld hada.
S az éli túl, aki "szemfüles!"
Ringatózva tud maradni
a susnyás fűzbozótosban,
de mindenáron valódi
mer maradni minden gondban.

Budapest, 1989. november 16

Szabó Tünde

Gyertyaláng

Gyertyaláng lobban
szeretet ünnepén.
Benne boldogságod
karácsonyi napfény.

Gyertya lángja lobban
csillagszórós este.
Gondolatod szárnyal
messzi végtelenbe.

Lobban-e gyertyaláng
túlvilági éjben?
Angyalok dalolnak
árnyak erdejében.

Ezüst boák tánca
fenyők ékessége,
lehulló könnyeid
csillogó füzére.

Csilingelő harang
múlt dallamát játssza.
Felvillanó emlék
– csak egy gyertya lángja.

Kagylószív

B.J. költőnek

Tenger-kristály habokból
mentetted ki álomom,
s igazgyöngyű szerelmed
szívkagylómba zárom.

*

Habos László

Miért, s miért...

Miért azt a szelíd ácsot,
s miért a golgota hegyén –
hol elvérzenek a keresztre szegezett válaszok.

Nem szólnak, és nem szólhatok,
némák a mártír csendek –
hol farkasok nyüszítenek s vicsorognak bárányok.

Ki várja a megváltó holnapot,
s áldozattá válni mely bolond akar,
hol nem jön el a fénnel az ígért irgalom.

Ha jönnek...

Hazáért se ölni, se halni nem akarok,
ne legyen nevem bűnösök közt
arany színnel márványkőbe vésve,
nem akarok e véres anyaföldbe
gyűlölet-magvakat szórni.

Ki harcra termett, úgyis harcol
szószékről kiáltott parancsra,
haragos szélre feszült zászlók alatt
csókolva keresztet, számolva zsoldot,
nézve a vadul tizedelő acéllelkű halált.

Majd menekült árvák megalázott
hada elé állok, széttárt karral,
égre emelt tekintettel, egyenes gerinccel,
ha jönnek megáldott fegyvereikkel
üdvötöket védelmező farkas-lelkű angyalok.

Németh Erzsébet

A Z Ő S Z

Remélem:

felragyogtatja még párszor
idei évünk ékszereit:
smaragdot, rubint, zafírt
– mint szerelmeit a szív –,
majd tenyerébe zárja
a tavaszt és nyarat.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a *Lant* Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Botos Ferenc

DANCE MACABRE

/haikuk/

holt bükk hegyélen
útszélre leborulva
levele sincsen

*

harangvirág – út
csillanó bogárpáncél
arany végjáték

*

fészkéből zuhant
haldokló madár néz rád
ez is teremtés

*

téli éjszakán
elaludni kegyelem
öreg kutjának

*

csikorgó fagyban
rongyaiban megfagyott
reménytelenül

*

nézd bájos bokák
táncát alkonyi fényben
mielőtt este lesz

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.